

kis édességet.
 ák megmenteni.
 et alaposan kell

fürkészték, ku-
 ártatlansága és
 ármánya. Most
 ttek halálra. És
 ségére a Tufu

OSTÁJA.

elő szóval tett meg-
 zata, hogy azt hit-
 ó. A régiekre nézve
 yütt vannak. Hogy
 n, annak szerfölött
 agyarázója. De leg-
 z eredményre nézve
 tila. Kissé kurtán
 alami nagyobbnak
 S így közlésre nem
 jobb részletét örö-
 erike. Levélkédnek
 anem még egy egész
 szeret és engem kér-
 tésüket küldjem el

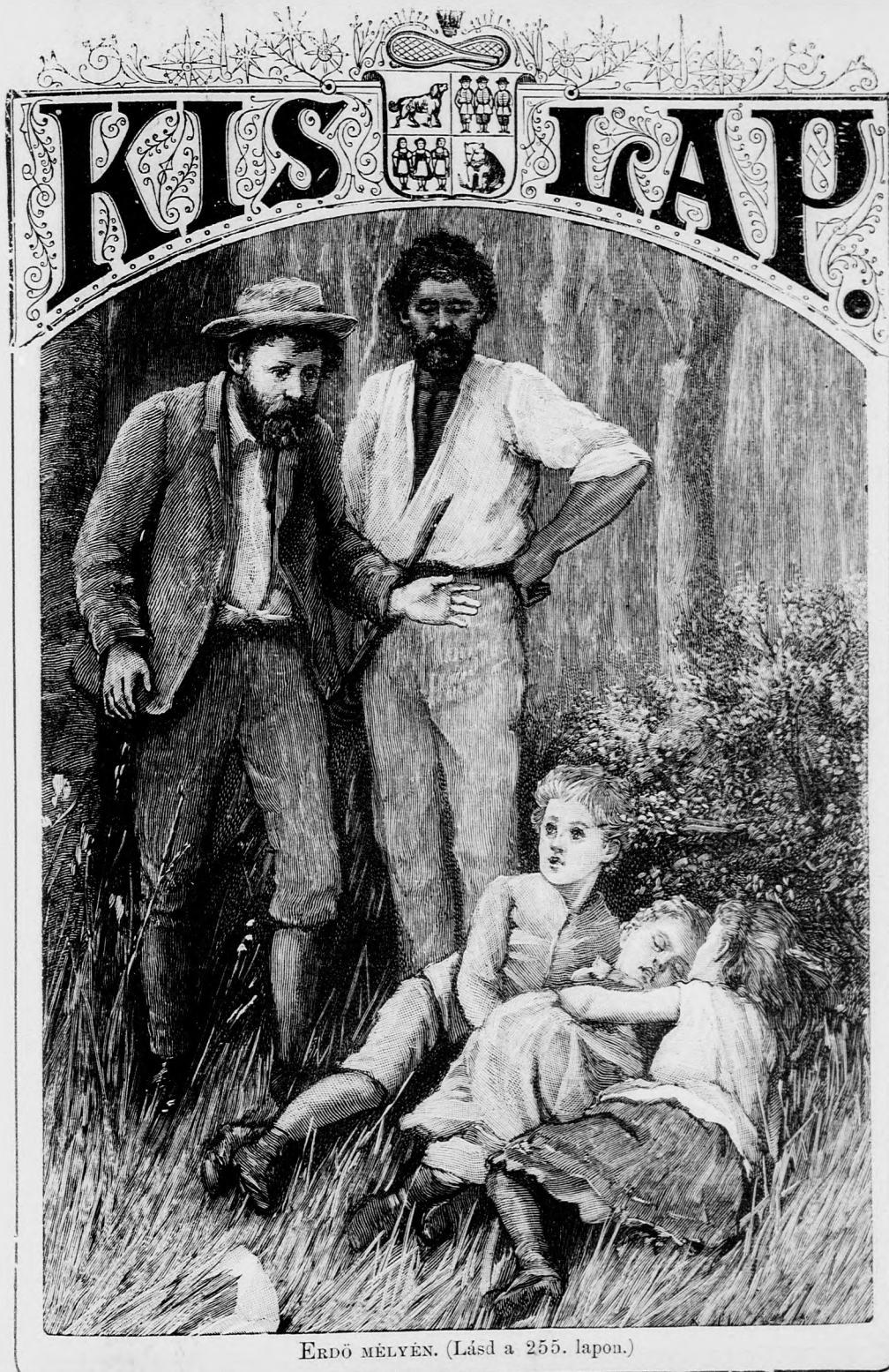
ság.

vára: Basch Sze-
 ek gyűjtése 8 frt,
 t, Tornallyai Mar-
 2 frt, Pollák Ödön
 jtése 1 frt 80 kr.
 y Aurél 1 frt, Rom-
 t, Schulek Alfréd

en a kegyes ada-
 Forgó bácsi.

sz., Athenaeum-épület.
 at Budapesten.

ERDŐ MÉLYÉN. (Lásd a 255. lapon.)

EGY JÓ BARÁTSÁG TÖRTÉNETE.

— Elbeszélés. —

(Vége)

FIUK összenéztek. Így már persze más!

— Akkor hát az a hitvány Márton gazda ok nélkül mondta, hogy közülünk valaki vitte el a pénzét? kérde Pali.

Ekkor következett csak a nagy meglepetés. Mert Jenő így szólt:

— Nem, nem ok nélkül mondta. Nagyon szomorú, de igaz, hogy csakugyan itt köztünk van a tolvaj, de nem Gábor az. Én már tudom is, kicsoda. Ma még nem nevezem meg, mert azt akarom, hogy takarodjék el közülünk egész csöndben; ha elment, mindenki tudni fogja, ki volt. Nem akarom, hogy itt bántódása legyen. Holnap bejelentem az igazgató urnak, aki gondoskodni fog, hogy Márton gazda megkapja a pénzét.

Mialatt Jenő ezt mondta, többen észrevették, hogy Andor hol fülig elvörösödik, hol pedig halálsápadttá válik. De aztán mégis igyekezett nyugodtnak látszani, sőt hetykén mondá:

— No, az meglehetősen titokzatos, amit Jenő beszél. Csak hogy, ha mást gyanúsít, be is köll bizonyítani.

Jenő olyan merően nézett Andorra, hogy ez akaratlanul lesütötte a szemeit.

— Természetes, hogy be köll bizonyítani. Még pedig jobban, mint ahogy te Gábor ellen bizonyítottál. Mert az a furesa, hogy amit valaki Gábor ellen tudott, azt mind csak téled tudták. Én

máskép jártam el. Mióta ez a csuf eset történt, egészen csöndben nagyon figyeltem mindenre és mindenkire. És többször láttam, hogy egy rossz hírű ember sokat ólálkodik itt az intézetünk körül. Ezt az embert én sarokba szoritottam, hogy mit keres itt, s megmondta, hogy pénzt kell kapnia egy diák urfitól, mert különben elárulja, mit látott a »Zöld fá«-nál, mikor egyszer az udvar felől lépett be a terembe.

— Ohó, hiszen én Andort láttam egy ilyen gyanús emberrel beszélni! kiáltott közbe Pali.

— Mit? Engem? Az... az nem igaz... én nem... soha!...

Jenő közbe szólt:

— Én nem neveztem meg senkit. Én is láttam, amit látnom kellett. Különből holnap az igazgató ur, azt hiszem, ezt az embert el fogja fogatni s akkor az majd beszélni fog. És holnap este mindnyájan tudni fogjátok, ki az igazi bűnös. De remélem, addig már elmegy közülünk.

Mély csönd lett a teremben. A fiuk egymásra néztek, s ámbár egyik sem szólt, mégis mintha mind értették volna egymásnak a gondolatát.

— Bizony, úgy látszik, nagyon rossz nyomon jártunk. Egészen máskép áll a dolog, mint ahogy hittük. Más a bűnös. Nagyon is világos, hogy Andor az. Épp azért rágalmazta Gábort, hogy magáról elhárítsa a gyanút. Ezzel aztán csak még tetézte a gonoszságát.

A kisebbek azonban nem mertek addig szólani, amíg a nagyok ott az asztal körül nem nyilatkoztak. Ők a bírák, te-

hát beszéljenek. Csakhogy azok nem beszéltek. Össze dugták a fejüket és egymás közt halkán beszélgettek. Végül Kálmán így szólt:

— Kedves barátim! Amit Jenő most elmondott, az nagyon komoly dolog és nagyot változtat a dolgokon. De éppen mert igen komoly következménye lesz, mi most még nem mondhatjuk ki az ítéletet. Ha szükséges, összejövünk holnap este újra és akkor megmondjuk nektek, mi a véleményünk. Addig csak azt tanácsoljuk nektek, hogy Gábor ellen hagyjátok abba azt a sértő, ellenséges viseletet, mert nagyon valószínű, hogy igazságtalanok vagytok. Majd meglátjuk holnap estig, mi válik be abból, amit Jenő mondott.

Ezzel vége volt a törvényszéknek, de a fiuk legtöbbször nem is kellett több. Elég volt nekik, amit Jenőtől hallottak, és Gábornak is elég volt. Most már látta, tudta, hogy meg van mentve, már nem hisznek róla olyan csúf dolgot. Hálásan nézett Elekre, aki talán éppen annyira örült, mint ő maga. Aztán így szólt:

— Ugy-e mondtam? Nem jár rosszul, aki Jenőben bizik.

És mind a ketten odasiettek Jenőhöz, hogy köszönetet mondjanak neki. A sánta lábu, de ép lelkű és szívű ifju pedig mosolyogva mondá:

— Csak azt tettem, amit meg köllött tennem. Mondtam neked, hogy aludjál nyugodtan, majd megteszem, ami tőlem telik.

— Oh, nem gyanítottam, hogy ennyire utána fogsz járni a dolognak, szólt Gábor őszinte hálával.

— Megtettem, mert ígértem, és mert magam is már előre hittem, hogy ártatlan vagy.

Gábor és Elek még el sem készültek a hálálkodással, mikor már egész csapat fiu gyült oda hozzájuk, legelől Pali és Vili.

— Tudod-e, Gábor, mit kell most tenned?

— No, mit? szólt Gábor kissé meg-hökkenve.

— Hát először is mindnyájunkat üss hátba, aztán huzd meg a hajunkat és a fülünket, aztán mondd a szemünkbe, hogy haszontalan együgyü ficzkók, voltunk.

— Ugyan már no... mit beszélsz!

— Már pedig úgy van. Csak Eleknek volt helyén az esze, meg a szive; mi többiek pedig holmi furfangos besugást elégnek tartottunk arra, hogy rólad minden rosszat elhigyünk. No, de igazán rösteljük és sajnáljuk; és ha nem akarsz megtépázni, akkor hát adj kezet és mondd, hogy megbocsátasz.

— Már hogy ne bocsátanék meg! szólt Gábor boldogan. Hiszen ti nem tehettek róla.

— Dehogynem, mondá Vili. Legalább is várnunk kellett volna míg bizonyosat tudunk; de mi nagy sebtiben itélünk és éreztettük veled. Nagyon keserves napjaid voltak, azt én jól tudom.

— Eleinte valóban... de mióta tudtam, hogy Elek és Jenő nem kételkednek bennem, azóta könnyen viseltem.

A legderekabb fiuk sorra jöttek, hogy kezet fogjanak Gáborral. Csak néhányan, kevesen maradtak még egy külön csoportban, akik nem tudták, hamarjában mit higyenek. Mert Andor,

akire olyan veszedelmesen ráfordult most már a gyanu, roppant bátran és büszkén tekintgetett szét, mint aki nem fél semmitől.

— Mégsem lehet ő a bűnös, gondolá Győző még néhányad magával. Ha ellene fordulunk és kitűnik, hogy ártatlan, akkor boszut áll rajtunk, mert nem valami nemes indulatu, az bizonyos. Jobb lesz megvárni, mi sül ki.

Most egyelőre már nem tehetett senki semmit, mert késő éjszaka volt. A nagy fiuk ki is adták a parancsot, hogy most már kiki térjen nyugalomra, majd holnap végkép tisztába jön a dolog, ugy amint Jenő mondta.

Szétoszoltak és lefeküdtek. Csakhogy nagyon különböző volt az éjjeli nyugodalmuk. A legtöbben persze, akiknek voltakép kevés köze volt az egész dologhoz, mihamar elaludt. Gábor, aki annyi éjt töltött szomorú töprengésben álmatlanul, most olyasmit érzett, mintha valami szörnyű tehertől szabadult volna meg s jótékony nyugalom, megelégedés szállt szívébe; szinte alig tudta: csak álmában szabadult-e meg a sok bajtól, vagy ébren van-e még? És mert olyan kellemes volt erre gondolni, mihamar elaludt és álmában is ez foglalkoztatta.

Hogy Andor mit gondolt, senki sem igen vehette észre, mert nagyon gyorsan lefeküdt, befordult a falhoz és mozdulatlan maradt. Kiki gondolhatott róla, amit akart; azt is, hogy nyugodt a lelkiismerete, azért aludt el oly hamar; de azt is, hogy érzi bűnösségét, nem akarja, hogy beszéljenek vele és ugy tesz, mintha már aludnék.

Legtovább maradt ébren Elek, aki-nek nagy volt az öröme, hogy kedves barátját szerencsésen kirántotta a hínár-ból de mégsem volt egészen zavartalan az öröme. Mert ő, az ő nemes lelkével, már gondolt arra is, amivel a többiek nem igen törődtek.

— Az a boldogtalan Andor! Mi lesz most már vele? Holnap rábizonyul, hogy ő volt a tolvaj... és rábizonyul mind a többi vétsége... Az igazgató bizonyosan kicsapja... milyen szomorúság lesz ez a szüleinek... Ki tudja, mi lesz belőle, ha tovább süljed?... Megérdemli a büntetést... de mégis sajnálom egy kicsit. Csakhogy itt már nem lehet segíteni rajta, itt nem maradhat.

Ezen el-elgondolkozott s el is szenderült, meg újra fölébredt. Amint egyszer ismét fölébredt, akaratlanul is oda pillantott az Andor ágya felé. Ragyogó holdfény világította meg a szobát s Elek jól láthatta, hogy az Andor ágya üres.

Eleinte azt hitte, hogy csalódik, nem lát jól. De annyira különösnek találta, hogy Andor, aki nemrég mélyen aludni látszott, most ne legyen az ágyában, hogy fölkeltsz és lábujjhegyen odalopózott az Andor ágyához. Csakugyan üres volt az. Sőt itt közléről már azt is észrevette, hogy Andornak a ruhái sincsenek ott az ágy melletti széken. Tehát kétségtelen, hogy Andor fölkeltsz, felöltözött és elment valahová.

Elek egy pillanatig elgondolkozott. Voltaképen köll-e vele törödni? Semmi gondja Andorra... aztán meg Andor nem is mehet ki a házból, mert a kapuk gondosan be vannak csukva.

Már éppen arra gondolt, hogy vissza fekszik az ágyába, mikor egészen tisztán hallotta, hogy valami fájdalmas, két-ségbeesett sikoltás, segélykiáltás hangzik. Messziről, mintha a házon kívülről hangzott volna. Oly világosan hallotta, hogy

semmi kétsége sem lehetett; sőt még azt is merte volna állítani, hogy az Andor hangjára ismert rá.

Most már bizonyos, hogy az tenni kell valamit, csak azt nem tudta hamarjában, mit. Felköltötte Palit, elmondta neki

MEGTORLÁS. (Lásd a 250. lapon.)

a dolgot s kérdezte, mit gondol, mit tegyenek?

— De hát bizonyos vagy benne, hogy azt a kiáltást hallottad?

— Teljesen bizonyos.

— Akkor hát csakugyan történt valami. Kérdezzük meg az őssét, az talán tud valamit róla, ha Andor szökni akart.

Felköltötték Dénest, aki eleinte haragudott, hogy fölverték az álmából; de

mikor megtudta, hogy Andor eltűnt és valami sajátságos sikoltás hallatszott, mely mintha Andortól eredett volna, akkor Dénes igazán megijedt.

— Oh, bizonyosan valami kétségbeesett tette szánta magát! Gyorsan nézzünk utána!

A beszédre, mozgolódásra többen is fölébredtek a fiuk közül s mihamar egész nagy tanács volt együtt.

— Én azt mondom, költjük fel valamelyiket a tanár urak közül, szólott Vili.

Ezt legokosabbnak találták mindnyájan. Nem is kellett nagyon aggódniok, hogy bajt okoznak, mert egyik tanárnak a szobájából, amint ajtaja elé értek, még járás-kelest hallottak. A tanár még fenn volt és dolgozott. Bekopogtattak hozzá és gyorsan elmondták, miért jöttek.

— Csakugyan, magam is hallottam az imént valami sajátságos kiáltást, szólott a tanár. Utána kell néznünk.

Gyertyákkal ellátva kutatásra indultak. A földszinten sehol sem találtak semmi gyanúsat. Itt Andor ki nem szökhethett, mert az ajtó csukva volt, az ablakok pedig vas rostéllyal ellátva. Fölmentek az emeletre s alig értek föl, a zárt folyosónak egyik nyitott ablakán át megcsapta őket a hűs éjjeli szelő. Az ablakok pedig zárva szoktak lenni.

Mindnyájan oda siettek s a tanár kihajolva, lenézett az udvarra.

— Ott fekszik! A boldogtalan, itt ugrott le... talán agyon is ütötte magát.

A fiuk is egymás után kitekintettek az ablakon. A hold fényénél látni lehetett, hogy az ablak alatt, lent az udvaron elterülve, mozdulatlanul fekszik valaki.

Kétségkívül Andor. Bizonyosan menekülni akart a holnap rá várakozó szegénytől. Ha kötelet szerez, le is bocsátkozhatott volna az ablakból. De effélékben mindig ügyetlen volt. Bizonytalán azt gondolta, hogy baj nélkül ugorhat le olyan magasból. És talán a nyakát szegte.

Sietve fölverték a kapust és mentek ki a szerencsétlen fiuhoz. Eszméletlenül feküdt ott, véres fejjel, de még élt. Fölémelték, föl vitték a betegek szobájába és rögtön hívták az orvost is. Amig ez megjött, Dénes zokogva, kétségbe esetten borult testvére s látszott, hogy igazi szeretetből ered nagy fájdalom és aggodalma. S amint ezt látták, megenyhült a fiuk ellenszenve ő iránta is, valamint Andorról is nem azt beszélték már, milyen csuf dolgot vitt véghez, hanem hogy milyen szerencsétlenül járt. Mert akinek jó a szive, az hamar hajlik könyörületre.

Amint az orvos megjött, legelőször is mind kiküldte a fiukat.

— Menjetek aludni. Ti itt nem segíthettek.

Dénes azonban mégis ott maradt mindaddig, míg az orvos meg nem vizsgálta a beteget.

— Nem fog meghalni, ugy-e nem? kérdé szorongva.

— Remélem, hogy nem, felelé az orvos. Ugy látszik, erős agyrázkódást szenvedett. Most még nem tudhatjuk, mi lesz belőle. Majd egy-két nap múlva meglátjuk.

Ezzel Dénesnek is be köllött érnie s amint visszatért a hálóterembe, ő sem mondhatott egyebet a fiuknak, kik tőle kérdezősködtek. Nagyon elcsöndesedtek,

elkomolyodtak mindnyájan és szótlanul vissza feküdtek ágyaikba. El is aludtak lassanként. csak háromnak nem jött álom a szemére. Dénes a falhoz fordulva, csöndesen sirdogált. Elek mélyen elgondolkozott a történetekről, Gábor pedig nyugtalanul izgett-mozgott, mert forgott valami a fejében s úgy érezte, hogy addig nem is fog elaludni, míg meg nem mondja Eleknek.

Föl is kelt és lábbujj-hegyen oda lo-pózott barátjához.

— Elek, alszol? kérdé halkan.

— Nem alszom. Kivánsz valamit?

— Nem én. Csak mondani akarok valamit. Csak meg akarlak ölelni, mert hiszen még igazán meg sem köszöntem, amit érettem tettél.

— Ugyan már no!

— De igen. Tudod-e, mi ütközött az eszembe? Ha te nem vagy, talán én jutot-tam volna odáig, mint az a szerencsét-len fiu... talán engemet találtak volna össze zuzva ott a földön. Mert már kö-zel voltam hozzá, hogy egészen megza-varodjam, kétségbe essem. De te meg-mentettél, te nem hagytál el a bajban.

— Hiszen azt megfogadtuk egymás-nak, hogy hű barátok leszünk, felelé Elek egyszerűen.

— Igen, és te be is váltottad, amit fogadtál, pedig én annyiszor voltam irán-tad gonoszul háládatlan. Nem is érdemel-tem, amit velem tettél.

— Ne beszéljünk arról. Ami elmúlt, elfeledjük.

— Oh nem! Én soha sem fogom elfelejteni. Tudom most már, mi az igazi hű barátság és fogadom, szentül ígé-

rem, hogy ezentul méltó leszek barátságodra.

Igaz mély szeretettel megölelték, megcsókolták egymást. Aztán elaludtak.

*

Andor nem halt meg, de hetekig le-begett élet és halál közt. Ez idő alatt az addig oly könnyelműnek, haszontalannak látszott Dénes nagyon megváltozott. Min-den szabad idejét ott töltötte beteg test-vére mellett s gyöngéd szeretettel ápolta. És ebben ketten segítettek neki: Elek es Gábor.

— Amint Andor kissé jobbaeskn lett s már tudott gondolkozni, eleinte nem is értette a két jó barát viseletét. Hiszen ő nagyot vétett ellenök és ők azzal állanak boszut, hogy ide jönnek hozzá, ápolják, szórakoztatják, szives barátsággal szólnak hozzá. De lassan-lassan megértette, hogy ez nem egyéb, mint a nemes jó szivek tette, azoké, kik megbocsátanak az ellenségnek és örömeiket találják benne, ha segíthet-nek azon, aki szenved.

Sok idő telt bele, míg Andor any-nyira jobban lett, hogy kimehetett a szo-bából. De ez idő alatt meg is változott teljesen. Nem a régi könnyelmű, lelkiis-meretlen fiu volt többé. Hosszu szenvedése alatt nagyon is belátta, mekkorát véteit, s könyezve mondott hálás köszönetet, mi-kor az igazgató tudtul adta neki, hogy sok szenvedését büntetésnek tudja be, meg-bocsát és annak reményében, hogy erköl-csileg is fölépül, megtartja az intézetben.

Testvérével, Elekkel és Gáborral sétált ki először a kertbe s elérzékenyedve borult a Gábor nyakába.

— Oh, ti olyan nemesek, olyan jók vagytok! Soha sem hittem, hogy meg fogsz nekem bocsáthatni, Gábor, és hogy még jóra fordulhat a dolgom.

— No, csak ne énnekem köszönd. Én éppen olyan uton voltam, mint te. Elektől tanultam, ő vezetett engem a jó utra s ő tanított meg arra is, hogy ne tartsak ellened haragot. És boldog vagyok, hogy hallgattam rá, mert ő igaz barátom. De az is leszek hozzá holtomig.

Andor megragadta Eleknek és Gábornak is a kezét s komolyan mondá:

— Még nem vagyok rá méltó, hogy magatokhoz fogadjatok. De meglássátok, majd idővel méltó leszek. És akkor, ugy-e, befogadtok harmadiknak?

Sok esztendő mult azóta. S aki ismeri őket, tudja, hogy derék ember lett mind a háromból és hü barátság köti őket egymáshoz mindhaláláig.

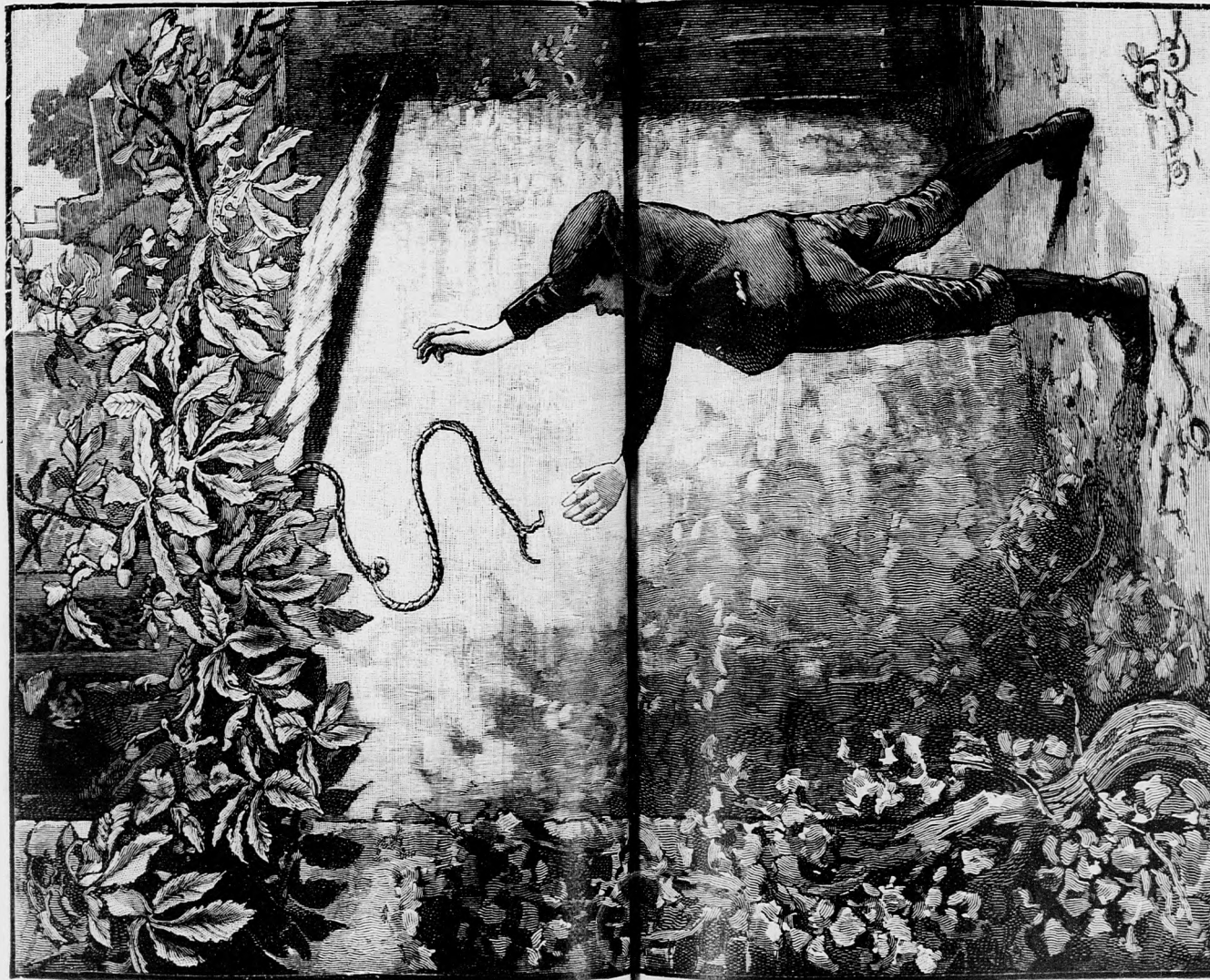
A JOBBIK TANÁCS.

SZÖRNYEN kelletlenül, savanyu képpel állt Feri az asztala mellett, melyen könyvei, írásai feküdtek.

— Ez már mégis borzasztó! Éppen ma kell ily nehéz dolgozattal vesződnöm! El nem készülök vele estig sem. Pedig

Viktorék várnak... sokan lesznek együtt s én nem mehetek!

— Dehogyan nem! szölt közbe Károly.

a nagyobb testvér. Hiszen mondta apa, hogy mihelyt elvégeztük a dolgainkat, indulhatunk.

— De mikor nem készülhetek el ide-

jén! Apa pedig ott jár az udvaron; ki sem mehetünk, hogy ne lásson, mert előbb meg köll neki mutatni a dolgozatot.

tást? Neked könnyü, te ezt már mind jól tudod...

— Nem, azt nem teszem. Az csalás volna, még pedig a te károdra, mert nem tanulnád meg, amit tudnod kell. És apánk is szépet gondolna majd rólam, mikor rám bizta, hogy ügyeljek a dolgaitokra. Az én tanácsom egészen más: az, hogy ne sopánkodjál, ne huzódazzál a dologtól, hanem fogj hozzá szaporán, jó kedvvel és figyelemmel, s akkor mihamar elkészülsz.

Ezzel Károly átment a maga szobájába, Feri pedig fanyarul nézett utána.

— Ugyan szükségem volt az ilyen tanácsra! dohogá boszusan.

— Hát minek is fordulsz hozzá? szölt Béla, a harmadik testvér. Tudhatod, hogy vele nem boldogulunk! Olyan, mint valami kegyetlen professzor. Mondok én neked jobb tanácsot.

— Ugyan mit?

— Azt, hogy menjünk most mindjárt Viktorékhoz és majd amikor haza jötünk, akkor végezzük el a dolgunkat. Nekem nincs a mai napra nagyobb feladványom, hát könnyen elkészülök; de te is megcsinálhatod, ha kissé tovább maradsz fönn este. Így legalább nem mulasztjuk el a jó mulatságot.

— Igazad van, így sokkal jobb lesz. Te csakugyan jobb tanácsot tudsz. Csak egy baj van: nem mehetünk ki a házból úgy, hogy apa meg ne lásson.

— Dehogy nem! Lebocsátkozunk itt az ablakon. Minek tanultunk volna tornázni, ha ilyen alacsony ablakból kötélén nem tudnánk lebocsátkozni? Megkerüljük a házat és nem fog senki látni.

— Jaj, de jól kigondoltad! Mindjárt kerítünk köteleket.

Kerítettek is és oda kötötték az ablakfához, aztán szerencsésen lebocsátkoztak: előbb Feri, aztán Béla. A kötél éppen elég hosszú volt. (Lásd a 248. és 249. lapon.) Amint pedig lent voltak, gyorsan a ház mögé kerültek, aztán futva mentek Viktorék háza felé. A kapuban éppen Viktorral találkoztak, ki egy kissé meglepetve mondá:

— Ah, ti már itt vagytok? Nem gondoltam, hogy ilyen korán jöttök; még csak három óra s én négyre hívtam a fiukat, mert most francia órára köll mennem. De majd sietni fogok vissza. Már hiába, addig csak várjatok.

Arról bizony Feri és Béla meg is feledkeztek, hogy még korán is van. Négyig bizony Feri is talán elkészült volna a dolgával. Most már mit csináljanak? Viktorékhoz nem mehetnek be, haza sem mehetnek, mert atyjok számon kérné, honnan jönnek. Ha azon a kötélén vissza tudnának kapaszkodni... de már ebben nem bíztak. Nem volt más hátra, mint valamiképp elkószálni az időt. Meg is tettek s egy órával később ismét megjelentek a kapuban. Most is állt ott valaki, de nem Viktor pajtásuk, hanem az édes atyjok. Nagyon bajosnak találták az állapotukat. Mit keres itt apa?

Megtudták mihamar, mert apa kézen fogta mindkettőjüket és szó nélkül vezette őket haza. Otthon is csak ennyit mondott:

— Ide készítettem számotokra még kétszer annyi munkát, mint amennyi elől megszöktetek. Neked is, Béla. Ráérték estig, mert ozsonnalással nem fog telni időtök: azt nem kaptok; vacsorát is csak ugy,

ha elkészült a munkátok. Ha pedig idején el nem készül, a legközelebbi szabad napon fogjátok megcsinálni. Az ablakra holnap rostélyt készítettetek, mert a ki megcsalja a beléje vetett bizalmat, annak a számára áristomról kell gondoskodni.

Éppen amint ezt az ítéletet meghallották, jött Károly, hogy köszönjön az apának, mert indult Viktorékhoz a mulatságra. Szánakozva nézett otthon rekedt két öcsére, de nem segíthetett rajtuk.

Feri és Béla busan üldögéltek ott a szobában s ugyan csak keményen köllött dolgozniok, hogy estére elkészüljenek. Néha egy-egy nagyot sohajtottak s az ozsonna abból állt, hogy pár perczre megpihentek. És Feri újra sohajtva, mondá:

— Tudod-e, Béla, én azt hiszem, nem a te tanácsod volt a jobbik.

— Hm! Magam is azt hiszem... és ezentul majd csak inkább a Károly tanácsát követem magam is.

MEGTORLÁS.

(Képpel a 245. lapon.)

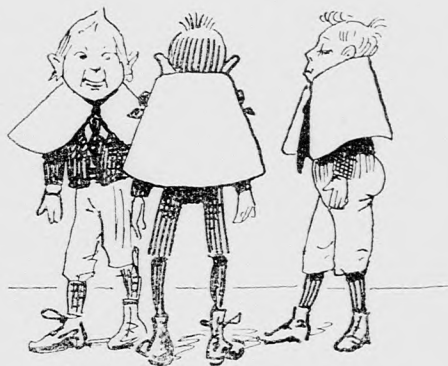
REMECSZ, Julcsa? Félsz, Mariska?
Zárva a szobátok?
Hej, mert magatokat — ugy-é? —
Ludasnak tudjátok!

Egyötök sem dugja ki az
Ijedező arcját —
Letéptétek sárkányomnak
Lombos füle-farkát!

Ha boszú volt: fejetekeket
Büntetésem érje;
Ha csupán csak pajkosság volt,
Megbocsátok érte.

De már azt megkövetelem,
Hogy valljátok bátran —
Zárva tartalak különben
Estig a szobában.

APRÓ PIPERKÖCZÖK.

A SZOBÁBA settent be,
S a szekrényből kicsente,
Három gavallérka itt
A mama gallérjait.

Egymással versengenek
É piperkőcz gyerekek:
Miska, Peti és Feri —
Három helyes »gigerli.«

Ki gondolná? Mind hiú
Ez a három kis fiú!
Ha itt volna botocskám,
Mindhármát kiporolnám.

KATINKA GÖRBE NAPJA.

— Beszélyke. —

ÁR az bizonyos, Katinka legalább azt mondta: szent, hogy bizonyos, hogy van néha olyan nap, mikor minden fonákul megy. Attól fogva, hogy az ember fölkel, egészen amig csak este le nem fekszik, akár mibe fog bele, minden rosszul sikerül. Hát az nem lehet máskép, mint hogy ilyen napon az embert valami különös balsors üldözi. A mama persze mindjárt kész a magyarázattal, hogy az

ember legtöbbször maga okozza. De hát Katinka jól ismeri már az ilyen beszédet. A mama ezt csak azért mondja, hogy őt pirongathassa.

Akárhogy volt, de az bizonyos, hogy úgy volt, hogy Katinkának sok ilyen görbe napja volt. Szerencsére csak volt, most már csak ritkán akad, mióta a mama születése napja elmúlt.

Ez már jó minapában esett, még nyár idején. Örült ennek a napnak mindenki a házban már jó előre, mert a kedves jó mamát mindenki szerette és örült, hogy ezt ezen a napon szóval és tettel is különösen bebizonyíthatja.

Katinka és testvérkéje, a kis Elemérke, szintén készültek arra a napra. Törték a fejüket, mivel lepjék meg a mamácskát; de biz ott a falun nehéz volt valami okosat kigondolni. Végre is abban egyeztek meg, hogy korán reggel fölkelnek s a kertben mindegyik szép kis bokrétát köt a mama kedvencz virágaiból s ők lesznek az elsők, akik a mamát meggratulálják. Hát ezzel is megmutathatják, hogy szeretettel gondolnak rá, pedig ez a fődolog.

— Jaj, csak valahogy el ne aludjunk! aggodalmaskodott Elemérke, aki bizony nagy álmos táská volt.

— Attól nem köll félni, biztatta Katinka. Majd gondoskodom én, hogy hiba ne legyen.

Mindjárt szaladt is a Lidi szobaleányhoz, röviden elmagyarázta neki a dolgot és erősen a lelkére kötötte, hogy reggel pontban hat órakor költse fel őket.

— Bizza csak rám, kisasszonykám. Pontban hat órakor felzörgetem.

Másnap reggel csakugyan pontban, amint az óra hatot ütött, Lidi bekopogtatt az ajtón.

— Kisasszonykám, hat az óra, tessék fölkelni.

— Igen... hallom... jól van...

Csakugyan hallotta jól, eszébe is jutott a szép terv, csakhogy bizony még kissé lusta volt.

— Talán nagyon is korán van még... Azt a kis bokrétát pár percz alatt össze szedem. Még egy kis fertály órácskáig szundikálhatok. Majd azután gyorsabban öltözködöm, hát csak ott leszek, mint ha most rögtön fölkelnék.

Elnyújtózott és elszundikált, azaz, hogy biz' ő szépecskén elaludt újra. Mikor újra fölébredt, olyasmi járt az eszében, hogy már jó régen költögettek. Éppen ütött az óra.

— Jaj, hetet üt! Mindjárt elkésem. Az a haszontalan Lidi! Csak éppen, hogy beszólt... nem hogy megvárta volna, csakugyan igazán fölébredék-é? Oh, nem lehet megbizni benne... ez szörnyűség! Most már ugyancsak sietnem kell... mamáék már talán reggeliznek is, még kikapok, hogy elkéstem a reggelitől.

Sietett is az öltözéssel nyakra-főre. De hát ki hinné, hogy éppen, mikor nagyon siet az ember, akkor megy legroszabbul a dolog! Tessék! Elvétette a czipőt... A jobbik lábra valót huzta a bal lábára... pedig ezt ki nem bírja... le köll huzni, meg újra felhuzni... Most meg a szappan siklott ki a kezéből... és ime éppen oda tud szaladni az ágy alá. Ha ott találják és a mama megtudja, akkor bizony nem kap dicséretet. Meg köll keresni.

No...! Most meg a fogkefe pottyant bele a szappanos vízbe! Előbb ki kell mosni, tisztítani, csak ugy használhatja. Hát még az a haszontalan fésű! Milyen akadémikus! Csupa göcsöt csinál a hajában... pedig okvetlenül szépen köll megfésülködnie, mert a mama erre nagyon vigyáz. De ki is töltötte a boszuját a gonosz fésűn: bele tört vagy három foga. Hát még az milyen boszantó, hogy a ruháján annyi a gombolni való. Már végig gombolta, akkor veszi észre, hogy a nagy sietségben egygel följebb kezdte gombolni. Sehogysem lehet ezen másképp segíteni, mint hogy kigombolja és újra begombolja az egészet.

— Oh, már ma megint olyan szerencsétlen napom van! Ez borzasztó! Éppen ma!

Végre mégis elkészült, éppen mikor Elemérke benyitott, kezében szép kis bokrétával.

— Mit csinálsz, Katinka, hogy nem láttalak a kertben? Te talán még korábban keltél föl, mint én? Hol a bokrétád?

— Még nincs. Mindjárt össze szedem, csak várj kicsit.

— Oh, már én nem várhatok. Apácska már látta, mikor bejöttem és mondta, menjek az ebédlőbe, ott vár a mama.

— No már pedig nélkülem nem mehetsz. És az sem lehet, hogy te légy az első. Én vagyok az öregebbik, enyém az elsőség. Én gratulálok először a mamának, te csak azután jöhetsz.

— Már pedig most nem ugy lesz, mert én hamarabb elkészültem.

— Már pedig az ugy lesz! Add ide azt a bokrétát!

— Ohó, azt nem adom!

Elemérke futásnak indult, Katinka utána. Hogy hamarább elérje, vakon szaladt és bele ütközött az asztalba, mely feldőlt s könyv, tintatartó és sok mindenféle apróság szerteszét hullott a földre. De Katinka ezzel most nem törődött. Az volt a fő, hogy Elemértől elvegye a bokrétát. Ez nem is volt nehéz. Egy pár ugrással utól érte a kis fiut és elkapta tőle a virágot.

A kis fiu persze nem hagyta ezt oly könnyen és erőlködött, hogy vissza kapja, követelőzött, fenyegetőzött, végre sirni kezdett. De Katinka el volt tökévelve, hogy nem tágit.

— Már mind hiába, annak ugy köll lenni. Azért kár sirnod, nem lesz semmi baj. Mihelyt vissza térek a kertből, megkapod a bokrétádat, aztán velem együtt jöhetsz a mamához. De addig nem.

A bokrétát azonban nem hurczolhatta magával, be tette tehát a szekrénybe, rácsukta az ajtót, a kulcsot pedig zsebre dugta.

— Így ni! Most aztán legokosabb lesz, ha előhivod Lidit és rendbe hozzatok a szobát, amig én oda leszek. Visszatérek mindjárt.

Elemérke jó fiucska volt. Bizony az ő helyén akárhányan sirva-panaszkodva mentek volna a mamához. De Elemérke nem tette. Még a könyeit is letörölte és egy kicsit sóhajtvá így szólt magában:

— Jól van no... hát megvárom... mamácskának roszul esnék, ha éppen ma mennék hozzá civakodással. Hiszen gratulálni akarunk, örömet akarunk neki szerezni; annak pedig nem örülne, ha

panaszra mennék hozzá. Csak ne maradna el Katinka sokáig!

Nem is akart Katinka sokáig maradni, de hát mégis csak bele telt egy kis idő, míg a bokrétáját össze szedte. Ezalatt szépen végig gondolta, milyen szavakkal fog a mamának gratulálni. Elemérke nem tud ám oly szépen beszélni. No, majd szól az ő nevében is.

Végre együtt volt a bokréta s megindult vele a ház felé. A mamát éppen a tornác ajtajában találta. Annál jobb. Így hát nemcsak először, hanem egymaga fog gratulálni. Elemérke lássa, hogyan boldogul azután.

Mosolygó képpel lépett a mama elé, oda nyújtotta a virágot és bele kezdett a mondókájába. De alig fogott bele, a mama nagyon komoly képpel és szigorú hangon szakítá félbe:

— Nem köll a virágod, a mondókáddal se fáraszd magadat. Csak a szekrény kulcsát add elő a zsebedből, ott van az a virág, mely nekem örömet okoz.

Katinka elképedve, elsápadva bámult a mamára, majd meg elvörösödött a füle hegyéig. Szólni akart, de nem tudta, mit mondjon, a mama pedig szigorúan ismétlé:

— Add ide a kulcsot!

Katinka szinte reszketve adta oda s a mama megfordult és bement, egy pillanásra sem méltatva Katinka bokrétáját. Teljesen kárba vészett a készülődés.

Egészen megzavarodva rohant Katinka a szobájába, lecsapta a bokrétát és bujában, mérgelődésében sirva fakadt. Nem sirt azonban sokáig, mert a boszúság fölülkerekedett benne.

— Az a haszontalan Elemérke árulkodott! Ki hitte volna! Eddig soha sem mert ilyet tenni ellenem. No, de megállj csak! Ezért majd kikapsz, csak élembe kerülj!

Az persze nem tartott sokáig, hogy Elemérke oda került elébe. Jött a kis fiu nem sokára, vidáman, gyanutlanul, mert nem tudta, mi történt.

— Katinka, hol vagy már? Nem győzlek várni! Mamáék már meg is reggeliztek, nagyon elkésünk.

— Igen? Elkésünk? Gyönyörű dolog, mondhatom! De attól nem késtel el, hogy árulkodjál.

— Hogy árulkodtam?

— Oh, talán bizony azt hiszed, hogy ilyen szenteskedéssel rászédhetsz? Hát ki mondta meg mamának, hogy a te bokrétád ott van a szekrényben s én elvittem a kulcsot?

— Nem tudom, ki mondta meg; én nem mondtam.

— Igazán? No lám, milyen pompásan tudsz hazudni! De most az egyszerű nem használ ám a ravaszkodás. Tudom nagyon jól, mit csináltál, és ha te bevádoltál, hát én is megfizetek neked. Nesze!

És mérgesen neki rohant a kis fiúnak, meg is fogta a haját, hogy jól megtépázza. De éppen ebben a pillanatban lépett be az apa, s persze elmaradt a dulakodás. Az apa pedig nagyon szigoruan mondá:

— Elemérke igazat mondott, ő jobb volt hozzád, mint érdemelted. De én látam és hallottam az egészet, amit tettél. És hallottam, láttam most is, még pedig nagy szomorúságomra. Elemérke menj ki,

megjött Klári néni a fiával, menjetek reggelizni. Te pedig, Katinka, itt maradsz egész nap a szobában. Lidi majd hoz neked ebédet, amelyet érdemeltél azért, hogy a mama ünnepnapján ilyen szomorúságot okoztál nekünk.

Ezzel az apa is kiment és rácsukta az ajtót Katinkára.

Már ez aztán igazán szörnyen bosszantó dolog volt. Hát nem rettenetes, hogy az apa mindent megtudott?

— Ilyen baj csak engem érhet! Ma megint olyan szerencsétlen napom van, hogy minden rosszul sikerül! Ez borzasztó! És itt van a néni azzal a kedves Janikával... és nem mehetek ki! Kérdésködni fognak utánam... meg fogják tudni... oh, ez borzasztó!

Sirva fakadt mérgében és meg volt győződve, hogy nincs a föld kerekégén olyan szerencsétlen leány, mint ő.

Hanem a sirásba végre is bele unt. Akkor aztán duzzogott és haragos gondolatokkal járt fel s alá a szobában. Mit fog majd Janika mondani, ha megtudja! Az ám, mit fog mondani! Bizonyosan azt, hogy nagyon csunyán viselte magát, lusta, hanyag, önző, durva volt. És azt fogja mondani, hogy maga az oka mindennek.

— Volna csak itt, majd megmagyaráznám neki, hogy... hogy...

De itt aztán megakadt. Hogyan is magyarázná csak meg? Biz azt nem tudta. Hiába törte a fejét, akárhogy forgatta, mindinkább úgy látta maga is, hogy nagyon rosszul cselekedett kora reggeltől fogva. Igaza van apácskának, hogy megbüntette, s a mama is méltán haragszik.

És mikor idáig eljutott a gondolkodásában, ismét könyekre fakadt, de most már nem a boszus mérgelődéstől, hanem a megbánástól. Minél tovább gondolkodott, annál világosabban látta hibáját.

— Bizonyosan máskor is így volt ez, magam okoztam, hogy olyan sok bajom volt mindig. De nem lesz ez többé így, fogadom.

Türelmesen kiállotta fogságát s mikor végre a mama elé jutott, őszinte megbánással kért bocsánatot. A mama megölelte:

— Roszul kezdted a napot, de ezzel most jóvá tetted s ha megtartod amit fogadtál, akkor igazi örömet szereztél nekem e napon.

Meg is tartotta Katinka és ettől fogva nem is igen volt többé görbe napja.

BETŰ REJTVÉNY.

A	A	A	A
A	A	H	H
K	L	L	R
R	U	U	Z

E betűk úgy helyezendők el, hogy felülről lefelé, és jobbról balra, ugyanazt a szót fejezzék ki:

1. Rajtad van.
2. Hegyláncz.
3. Szeretjük mindnyájan.
4. A forma más szóval.

TŰNŐDÉS.

MEGÁLLOK a kis dobogón,
Mely a folyón átvezet.
S nézem, nézem elmerengve
A gyorsan futó vizet.

Csolnakomban ringatóztam
Fodorodó habjain;
Horgásztam is egyszer-másszor
Virághímes partjain.

S tíz hét sem telik belé tán:
Még ez esztendő telén
Sebes iramlással fogok
Rajta korcsolyázni én.

ERDŐ MÉLYÉN.

(Képpel a czimulapon.)

— UGYAN, ugyan ti kis szeleburdiak, hogy kerültetek ide? És ha már ide bolyongtatok el, mért nem jöttetek haza?

Igen ám, könnyű ezt kérdezni, de nehéz rá felelni. Nem akartak ők ide jönni, mégis ide kerültek; haza menni pedig ugyancsak akartak volna; de ha nem tudtak!

Danika azt mondja, hogy Milike mindennek az oka, Milike meg váltig mondogatja, hogy Danika az oka, ő

mondta, hogy sétáljanak amarra az erdőcske felé. És aztán látták azt a fekete embert, azt a borzasztó embert, aki, ha nem rabló, hát bizonyosan cigány és gyermeket lop.

Persze, látták eleget ott a faluban is, de mert maguk voltak kint a mezőn és Milike már fáradt volt, haza akart térni, Danikának pedig még kedve volt tovább menni. És a hátuk mögött ime jött a rettenetes ember.

— Fussunk, mert megfog! kiáltá Danika. Bujjunk el az erdőbe!

Szerencsére, már tudniillik ők úgy gondolták, hogy szerencsére, közel volt az erdő s mikor annak széléről vissza pillantottak, még mindig jött a rettenetes ember utánuk, a vállán nagy fejszével. Siettek hát be az erdő legsűrűbb részébe s meg sem álltak, mignem Milike elterült a földön s azt mondta, hogy nem bir tovább menni.

Eleinte ez nem volt baj. Legalább jól el vannak rejtözve, mindnyájan leheveredhetnek, pihennek. De aztán mult az idő s arra gondoltak, hogy jó volna ott-hon lenni. Milike azonban kijelenté, hogy ő nem tud járni, megdagadt a lába, ő itt marad, nem bánja, akármi történik. És ha ő marad, mit tegyenek? Nem hagyhatják magára; ott maradnak mind a hárman. És ha jön farkas, medve, megeszi őket, az borzasztó lesz, de hát nem lehetnek róla, az a rettenetes fekete ember az oka.

Farkast, medvét soha sem látott ugyan senki ebben az erdőcskében, mely olyan kicsi volt, hogy pár perc alatt ki lehetett jutni belőle; de a három kis kalandos testvér mégis halálosan aggódott, mignem egyszerre zörgött a haraszt s ott termett előttük az apa, meg az a fekete ember, aki így szólt:

— Mondtam ugy-e, hogy jól láttam? Ide bolyongtak el.

— Köszönöm, Mihály gazda. Bizony még valami bajuk eshetett volna, ha az

éjszaka itt lepi őket és nem találunk rájuk.

Lassan-lassan kisült, hogy kerültek ide s mekkorát ijedeztek. Az apa boszankodott is, nevetett is.

— Ti kis oktondiak! Máskor vaktában ne ijedezetek s ne abból ítéljetek, hogy valakinek a nap nagyon elsütötte az arcját és hasonlít a meséitek gonosz embereihez. Az oktalan félelem sok hiába-való aggodást okoz.

Megindultak haza és Mihály gazda vitte ölben a fáradt kis Milikét, aki utközben is szépen aludt. Másnap pedig röstellték nagyon ezt a fölösleges kis kalandjukat.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Szilassy Málka és Miska. Meleg soraitok kedvesen estek az én szívemnek. A kegyes adakozásról az illető rovatban számolok el. Üdvözöllek! — **Neugebauer Emil és Kornél.** Örömmel fogadlak titeket is a »Kis Lap« zászlója alá, s annál szívesebben, mert érdemet szereztek rá. Barátságunk tartós lesz. — **Schlichter testv.** A szíves megemlékezést köszönöm. A kis Vilma mutassa be egyszer az irását. — **Fischer Albert.** Cs egy betűszámba megy. Ha ujat küldesz, valami jelesünk nevét válaszd és ne »Jancsit«, amilyen sok van ám széles Magyarországon. — **Viesel Rózsa.** Az Eggenberger könyvkereskedése kiadásában (Hofmann és Moinár, Barátok-tere) jelent meg a »Forgó bácsi színháza.« Azt megrendelhetitek utánvétellel is és ugyancsak bőven válogathatok benne. Nekem elküldeni való külön szindarabom nincs. — **Jelenik Adèle.** Majd irsz te ismét közölhetőt, mint a jó minapában. Mert, ha nem csalódom, munkáskád már jelent meg a »Kis Lap«-ban. — **Weisz Ottó.** Szívesen látlak téged is számos apró hiveim seregében. Képrejtvényeid sikerültek s már is átadtam a metszőnek. — *Több levélről a jövő számban.*

Jótekonyság.

A tűzkárosultak javára: Wenckheim Rika és Kriszta 4 frt., Szilassy Málka és Miska 2 frt., Jelenik Adèle 1 frt.

Az Ég áldása legyen a kegyes adakozókon.
Forgó bácsi.